

Dernæst udtalte det ærede Medlem, at denne Maksimalpris burde være fulgt af en Maksimalpris paa Uldvarer. Ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti fremhævede, at det er nødvendigt, at Maksimalprisen paa et Raastof ikke forsvinder andetsteds under den videre Forarbejdning af Raastoffet. Det er uimodsigelig rigtigt, og derfor er der — hvad der er det ærede Medlem fuldt bekendt — ingen, som ikke er fuldkommen enig i, at der skal fastsættes Maksimalpris for den Vare, hvori denne danske Uld indgaar. Men Maksimalprisen maa jo fastsættes for den Vare, hvori denne danske Uld, hvorpaa der er sat Maksimalpris, indgaar, hvis den skal staa i Forhold dertil, og ikke for andre Varer, hvori anden Uld, hvorpaa der ikke har været Maksimalpris — fremmed Uld o. s. v. — er indeholdt. Følgelig lader det sig ikke gøre, samtidig med at man sætter Maksimalpris paa et Raastof, at fastsætte Maksimalpris for den Vare, der forarbejdes af dette Raastof. Maksimalprisen maa komme, naar den færdige Vare, forarbejdet af det med Maksimalpris belagte Raastof, kommer frem. Og det ærede Medlem er ikke ubekendt med, at dette er Hensigten. Det er ogsaa offentliggjort. I den samme Skrivelse fra Ministeriet til det staaende Landbrugsudvalg staa der følgende: „Det tilføjes, at man i Forbindelse med Udsendelsen af den ovennævnte Bekendtgørelse under 11. d. M. gennem Ritzaus Bureau har udsendt Meddelelse om, at Indenrigsministeriet har anmodet den overordentlige Kommission om at gøre Indstilling til Ministeriet angaaende Fastsættelse af Maksimalpriser paa de af Uld fremstillede Varer“, og det ærede Medlem, som er Medlem af den overordentlige Kommission, ved, at Arbejdet herpaa foregaar. Jeg skulde derfor tro, at ærede Medlemmer maa anerkende Berettigelsen af min Udtalelse, at jeg, naar det ærede Medlem selv har deltaget i dette Arbejde paa at fastsætte Maksimalpris for Varerne, ikke havde kunnet vente den Tale, som jo gik ud paa at faa Folk til at tro, at der ikke vilde komme en saadan Maksimalpris. Det ærede Medlem, som var Ordfører for de Konservative, sagde, at man maatte undskylde Producenterne, naar de syntes, der var et Misforhold i dette, at deres Uld skulde afleveres til en Pris, medens samtidig den færdige Vare kostede noget mere. Ja, deri har det ærede Medlem af det konservative Folkeparti Ret. Man kan i meget høj Grad undskylde Pro-

ducenterne, at de faar den Opfattelse, navnlig naar de stadig hører saadan Tale som den, det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) holdt her i Dag, og de ikke af deres Tillidsmænd bliver gjort opmærksom paa, at det, som er det naturlige og selvfølgelige og nødvendige, er under Arbejde de Steder, hvor Arbejdet maa ske, og at dette Arbejde umuligt har kunnet ske før, ja, saa er det ikke underligt, at der kan opstaa saadanne, som af det ærede Medlem rigtigt fremhævet, undskyldelige Misopfattelser af Stillingen. Derimod har jeg noget vanskeligere ved at undskylde det Medlem, der kender Sagen og dog her fra Talerstolen holder den Tale, som han holdt i Begyndelsen af dette Møde. Det ærede Medlem brugte den Vending, at man vilde tvinge Producenterne til at aflevere til een Pris og modtage den omdannede Vare til en højere Pris; men der staaer utrykkeligt i den Bekendtgørelse, som er udstedt, at uanset Afleveringspligten kan man til eget Forbrug midlertidig tilbageholde indtil $\frac{1}{4}$ kg Uld for hvert Medlem, der hører til Husstanden, dog med Forpligtelse til, saafremt Tillægsbekendtgørelse herom maatte fremkomme, at aflevere det tilbageholdte Kvantum mod at faa Adgang til at indkøbe et til den afleverede Uld svarende Kvantum Uldgarn til en Maksimalpris, der fastsættes i Forhold til Uldprisen. Der er altsaa ikke Tale om at tvinge til at aflevere til en bestemt Pris og modtage Varer til en højere Pris, men det ordnes netop saaledes, at man faar tilbage den færdiglavede Vare til en Pris, der svarer til Prisen paa Raastoffet.

Hele denne Sag er jo opstaaet paa Grund af de Vanskeligheder, som findes her i Landet, og som findes overalt i Verden, med Hensyn til Tilvejebringelsen af de fornødne Raastoffer til at holde Virksomheder i Gang og skaffe Befolkningen, hvad den har Brug for af Nødvendighedsartikler. Naar Tilførselen udefra standses, naar endogsaa Tilførselen af Uld fra Island her til Danmark vanskeliggøres eller maaske slet ikke finder Sted, og naar Tilførselen udefra af fabrikerede Uldvarer en Tid stopper, ja, saa opstaaer selvfølgelig Nødvendigheden af at tilvejebringe en Ordning, hvorved man her i vort Samfund med det forhaandenværende Stofmateriale kan tilvejebringe den størst mulige Virksomhed og det størst mulige Kvantum af den nødvendige Vare til Fordeling. Derfor er det ogsaa, at Tekstilfabrikanterne, som tidligere ikke havde været særlig gunstigt stemte overfor